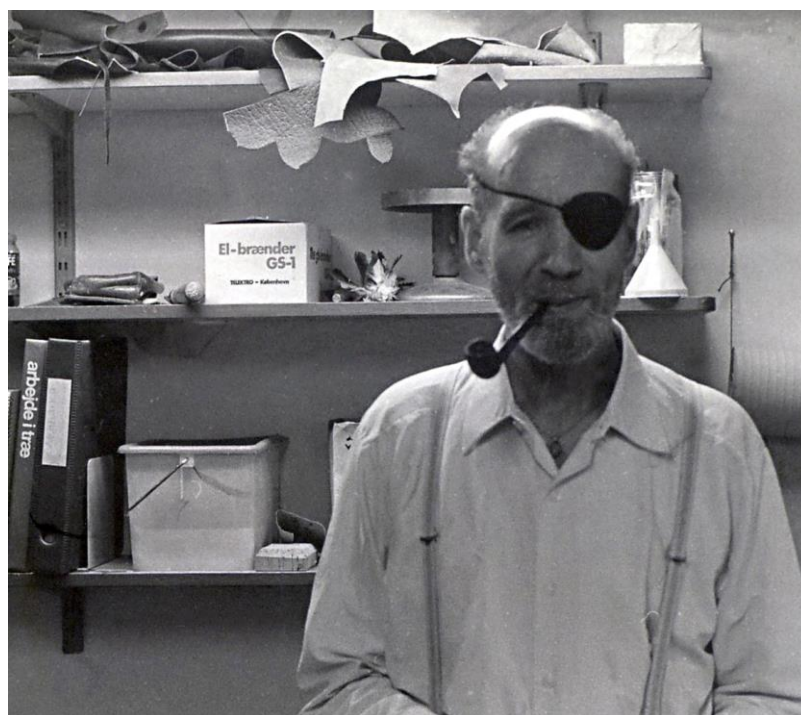

Et vidnesbyrd om de magtesløses magt.
Poul Larsen, coastersømand og friheds-kæmper.

..til Knud Vilby
af
INFORMATION

..som u-fortøvet ilede coaster-søfolkene til
undsætning i coaster-krigs-årene 1966 - 71.

Jeg har personligt kendt Poul Larsen. Vore veje er krydset nogle gange, først i 1972-73 på Lille Værksted på Østhospitalet på Sct. Hans Hospital. Og senere på Ambulatoriet Forchhammersvej på Frederiksberg, hvor jeg selv nogle år efter hans ophold i udslusningboligerne, blev leder af den i bogen omtalte Ergoterapi.

Poul Larsen har lige fejret sin 100 års fødselsdag, altså hvis han stadig havde levet. Han blev født d. 13. januar 1914 - og levede sine barndoms- og ungdomsår i Valby - gik på Vigerslev Allé Skole i 7 år - og havde allerede da udstukket sin faste kurs mod De 7 Verdenshave.

Han påmønstrede første gang i 1932 - sejlede alle verdenshavene tynde gennem de næste 35 år - med 'sejlskuder, gamle langskorstenede, kulfyrede både samt nogle moderne coastere' - i storme og verdenskrig - som sømand og kok, for til sidst i 1966 at afmønstre fra et coaster-rederiet Tritons skib i Hamborg. Han var slet ikke færdig som sømand, men denne afmønstring satte en stopper for hans sømandsliv, ja, - hans næste 10 år blev et sandt helvede med friheds-kamp for retfærdighed - ikke bare for ham selv, men for alle coaster-sømænd, som var bundet af ulovlige, ikke-gældende kontrakter, som kunne holde dem som 'kapret' ombord, indtil det ad åre passede rederiet - eller kaptajnen - at lade dem forlade skibet i dansk havn. Coaster-sømændene havde ikke mulighed for at være organiseret i fagforening. Det var før coasterflåden blev organiseret, hvilket Poul Larsens kamp bl.a. har resulteret i med støtte fra Knud Vilby, som på daværende tidspunkt var journalist på Dagbladet Information.

Poul har tidligere skrevet og udgivet bøger om sine oplevelser, krydret med passende personlige overvejelser. I forbindelse med hans kamp for overlevelse i systemerne - og sejr for coaster-søfolkene - har han på levende vis beskrevet sine 'livs-rejser' i en over 500 sider maskinskrevet tyk bog. Men kun første halvdel drejer sig om hans fysiske jordomsejlinger, som han kalder "en nødvendig forudsætning til begribelse af" - anden halvdel, som beskriver de rejser, som kommer efter 1966, nemlig dér, hvor han virkelig skal koncentrere sig om at blive stående oprejst i de orkaner og frådende søer, som han gang på gang må se sig i centrum af: Retssystemet og det psykiatriske behandlingssystem i Danmark anno 1966 - og det følgende årti.

Kort genfortalt handler Poul Larsens historie om, at han underskriver en kontrakt med kaptajnen på coasteren Monica Munksholm om, at han kan afmønstre, når og hvor han ønsker med 7 dages varsel. Han afmønstrer da i Hamborg, men kontrakten bliver underkendt af coasterrederiet TRITON, - hvorefter han bliver beskyldt for at have afmønstret fra skibet uden aftale. Hans søfartsbog, få ejendele og løn bliver tilbageholdt af rederiet. Der kommer et rødt stempel i søfartsbogen og påskriften 'Ikke ombord ved afsejling fra Hamborg'. Han bliver derved gjort til den skyldige part og ovenikøbet afkrævet et beløb for at få søfartsbog og ejendele udleveret. Helt urimeligt, da det er rederiet, der skylder ham løn. For Poul handler det om, at hans fremtid som sømand er ødelagt - på grund af det uretmæssige røde stempel. Han ønsker respekt og retfærdig behandling fra Rederiets side, men efter mere end 2 års tålmodige anmodninger med manglende imødekommenhed og ligegyldighed fra Rederiets og Søfartsministeriets side, beslutter han sig for at benytte en mere "håndfast væremåde" for at blive hørt. Han møder op på Rederiets kontor med en pistol. Han VIL arresteres. I den hensigt at få sin sag for retten og derigennem komme til orde. Det medfører nogle år i Vestre Fængsel, - isolationscelle, - samt Psykiatrisk 'eftersyn' på Nytorv - og Frederiksberg Hospitals psykiatriske afdeling. Derpå Landsretten - siden Højesteretten. Endelig "Dømt til kemisk behandling" på Sct. Hans Hospital - på ubestemt tid. Det bliver en fortælling af Kafka'ske dimensioner - med gentagende situationer, der forekommer fuldstændig absurde og uigennemskuelige i en evig kamp mod et overbureaukratisk samfund.

Poul Larsen var meget skarp i sin samfundskritik. Han opfordrede tydeligvis til større opmærksomhed over for magtovergreb og uretfærdighed. Det forekommer dagligt - overalt - hvorfor civil courage i dag synes mere aktuel end nogensinde. Vold i familier, mobning på uddannelsessteder og på arbejdspladser, asylansøgere i opbevarings-lejre - for blot nævne nogle få eksempler, hvor der bør gribes ind.

Hvor meget har forandret sig i dagens Danmark set i forhold til for 30 - 40 år siden? Vi er mere oplyste takket være medierne, hvis opsøgende journalistik når bredt ud i befolkningen. Og heldigvis sker det, at den sociale indignation tager over og borgere optræder med det fornødne mod til at reagere på uretfærdigheder. Christian Bonde har ikke levet forgæves.

Hvordan forholder det sig så på institutionerne, hvor de 'anbragte' allerede befinder sig i et ulige magtforhold og derfor har behov for udvidet accept og respekt.

Er professionerne i dag bedre til at imødegå og ændre på oplevede uretfærdigheder? Måske - dog indgår vi til stadighed i et samspil med og relation til den tid og det samfund, vi lever i, - med en social formning af professioner og praktikker. Det kræver personligt mod og vilje til at påtage sig kompetence til at overskride egne og faglige grænser.

I dag er der heldigvis sat meget fokus på tværfaglighed gennem videreuddannelse. Det vil højne den gensidige respekt og forståelse for de enkelte professioner og herved fremme et bedre og mere rummeligt arbejdsmiljø.

Vist er der sket noget i årene siden 1970'erne. Og fremtiden vil vise, om udviklingen fortsætter.

Poul Larsen oplevede - ingen tvivl om det - en helt urimelig behandling i forhold til hans udgangspunkt. Der kan peges på flere steder i hans historie, hvor der udvistes svigt fra ansvarlig side! - Men heldigvis er hele historien beskrevet i et personligt oplevet Vidnesbyrd, som i den grad giver stof til eftertanke. Med sit sømands-liv som indsats, stod han igennem sine mange prøvelser, - han kom aldrig på søen igen. Derimod fik han en rehabilitering i form af organiserede fagforeningsforhold for coaster-søfolkene.

"Jeg døde ikke... - jeg overlevede"!

Poul Larsens bog stadig er så aktuel som nogensinde. Læs uddragene (valgt og fravalgt af mig) af hans digre værk her på de følgende sider, - og skulle nogen blive tændt på at læse hele bogen, kan den lånes hos mig.

Winnie Kristiansen,

Herslev - 2014

profession: ergoterapeut

tlf. 29251392

- Selv, har jeg gjort mange..og ganske interessante erfaringer..ved at iagttage den modvilje psykiatere udviser når jeg kalder dem psykologer. De rejser børster og bliver utilidsige.

Poul Larsen

Bortset fra de mange tusind som har været udsat for kemiske tvangs-experimenter, er der flere millioner danske borgere som ~~ikke~~ ikke aner at noget så infamt forekommer i danmark.

..Den slags sker i U.S. og U.S.S.R....ikke her.

- Barsk virklighed er at tvangsindsprøjtninger forekommer tusind gange dagligt på danske Stats-"hospitaller"...Et helt rystende overgreb imod dansk psyke.

En psykiater er læge, men det er psykologen, i psykiateren, der afsiger dommene. Og de domme er altid dødsdomme.!

..Og psykologer kan gøre hvad der passer dem..der findes ingen generende love og vedtagter..Og de gør det helt skrup= peltløst ud fra den tese som en østrigs tapetserer, i sin bog Mein Kampf, kundgjøre for en måbende verden : Hvis Du gør en ting så gør den så effektiv grusom som overhovedet gørligt, og ingen vil tro det muligt. Det var dette udsagn, sammen med et par iagttagelser på åstedet, som jeg i afsnittet 30'erne, tillod mig at kalde et nyt og frygteligt våben.

Ved højesteret, skal der et sted mellem 7 og 14 dommere til at afsige domme..alt efter sagernes beskaffenhed. Men een eneste psykolog kan afsige en dødsdom. En helt uhyrlig magtkoncentration. Ikke siden enevælden, har en så enorm magt været samlet hos et menneske. Det er, udover at være uhyrligt, også forbryderisk. So est i 70'ernes danmark.

Det er tænkeligt at en psykiater, hvis han eller hun får lov til at skære kraniet op på en medborger og kikke inden for, også er i stand til at udtale sig om samme medborgers åndelige garderobe.?...Måske skulle jeg sige : Tager sig lov til.. For hvem skulle forbyde dem det.?

..Men der er milliarder af hjerneceller at kikke på. Jeg har hørt tallet femten milliarder, men har aldrig haft lejlighed til at efterkontrollerer det. Og hvorfor ikke benytte lejligheden til at være lidt giftig og tilføje at indtil videre må de stræbsomme psykiatere nøjes med gisninger, også arbejde som psykologer..for psykologer og mig har det ikke godt med hinanden; hvad Du jo nok forlængst, undervejs hortil, har fået mistanke om.?

+ + + + +

1970'erne.

En dag i april 1971, klokken 12,45, holdt jeg igen D-dag. Men som sædvanlig, var ingen af partrederne tilstede i "forretningen", og der kunne naturligvis, ikke blive tale om at holde et måske helt uskyldigt personale op. For det første er det ufint, for det andet havde jeg forlængst, i anbefalet brev, forsikret det om at intet, absolut intet, ville overgå det, forudsat at det ikke blandede sig i mine forretninger..at ingen forsøgte sig med at lege helt. Og naturligvis med venlig hilsen og alt det der. Jeg ønskede selvsagt ikke at mine operationer bagefter..for jeg vidste at der ville komme et bagefter..skulle misfortolkes og give anledning til endeløse opklarings-manøvrer. Jeg havde sandeligt ikke forgeves, i fem år, levet sammen med Lov-og Ordens-håndhævere. Jeg tør nok svagt antyde at jeg kunne mit pensum udenad.

..Men at den slags operationer kan forekomme i dagens danmark er uhyggeligt, ja rystende..men partrederne kunne jo ikke så godt søge beskyttelse hos deres Slotsholmsgade-venner, uden at gøre mig en kæmpetjeneste. Lad det være en formildende omstændighed.

Ved den lejlighed grinede en partreder-elev lidt mere end sædvanligt smørret. Og han kunne tillade sig det. Han vidste at han var fredet. Men da jeg viste ham kammeret på den svære pistol jeg havde med, og samtidigt sigtede på lysekronen, bad han mig så mindeligt om ikke at skyde den ned. Og så gjorde jeg det. Skikkelig folk og mig har altid haft det nemt med at finde ud af-det. Jeg havde ellers en allerhelvedes lyst til at skyde den lysekrone ned over ørerne på ham..og havde han ikke bedt så mindeligt for dette elendige stykke inventar, var det også sket. Det ville dog, trods alt, have været et håndgribeligt bevis på at jeg havde været tilstede i lokaliteten. Og måske kunne det have fremskyndet den anmeldelse som jeg, i fem år, havde sukket efter.?..og døjet sult og nød af mangel på.

..I stedet, fik vi os en hyggelig snak. Han fortalte mig blandt andet interessant, at MONICA HUNKSHOLM var forlist. Og hertil svarede jeg at der så ikke længere var søfolk der kunne arbejde gratis i den båd..eller få en regning tilsendt for at "have fået lov" til at arbejde gratis. Og det blev vi rørende enige om. Den tid var u-igenkaldeligt forbi for MONICAS vedkommende. Vi sludrede sammen i al hygsomhed.

..Senere, i Byretten, forklarede denne kommende slaveejer at han var rædselsslagen..at jeg, på det frygteligste, havde truet ham på livet og at han havde bedt til alle sine guder om..og det var slet ikke så helt få..at han måtte slippe levende fra denne frygtelige oplevelse, hvor vi ~~handede~~ i al fredssommelighed begravede MONICA og blev enige om at verden ville komme over det tab også. Det var en helt ugudelig mængde guder som han var gået i kompagni med, selv MAMMON, hvad der dog ikke er forbavsende, med tværtimod en selvfølgelig gud at tilbede for en stræbsom ung mand der håber på en fremtid i det ædle erhvervsliv. Han vil nå vidt med søloven som operationsgrundlag, især.

Vestre Fængsel

I celle I55 brænder der lys dag og nat. Fængselsmyndighederne undskylder sig med at det er for at undgå at fangen begår selvmord. Og det er selvfølgelig det rene vrøvl. En fange begår selv-sagt helre selvmord under totur...og der står jo ikke en fængselsbetjent posteret ved kikhullet døgnet rundt. De kommer og kikker ind til ham med timers mellemrum...Og lyset tændes udefra og kontakten sidder lige ved siden af kikhullet...Han kan så tænde lyset i det øjeblik han kikker ind. Og slukke igen

Under et eller andet påskud..og påskud er legio..anbringes en så storartet fangst i en såkaldt observationscelle, som på Vestre har nr I55. At det drejer sig om en varetagtsfange betyder intet. Psykologer, har ubegrænsede magtbeføjelser. ..Finessen er at konen på Ny Torv, og meget snedigt, har påført fangen FORFØLGELSES-VANVID så enhver protest, et hvert nok så lille piv fra fangen, omgående udlægges som en garanti for diagnosens rigtighed. Det er meget behændigt gjort.

+ + + + + + + + + + + + + + +

Justitsministeriets Psykiatriske Klinik.

"Virksomheden" ligger på Ny Torv..på hjørnet af Slutterigade. Og dertil henvises u-bekvemme danske borgere for et " Hoved- eftersyn ".

..Og man er meget videnskabelige der, især over for borgere som ikke bifalder korrupsion i retsplejen...og ganske overordenligt videnskabelige hvis borgeren sidder inde med skriftlige dokumentationer.

- Justitsministeriets Psykiatriske Klinik er korrupsionens sikkerheds-ventil.

I Byretten, vil den vaxe borger, selv under trusler om alvorlige kvæstelser fra den offentlige anklagers side, spørge om han kan modsætte sig "henvisningen". Og til dette spørgsmål svarer dommeren, let henkastet, at i såfald vil RETTEN drage omsorg for at det sker. Borgeren har ingen valgmulighed..men senere får han, til u-trættelighed, at vide at han godvilligt har indvilliget.

Overpsykologen, Fru Vestergård, en ældre kone, er den mest spændende. Åndeligt, når hun mig til knæene, men hun er pågående og løgnagtig over middel.!

Hun starter med et lille spagfærdigt forsøg på at virke jovial..så godt som hun nu kan slippe adsted med det. Senere, bliver hun lidt børsteagtig, siden, direkte kradsbørstig.

Hun stiller en masse spørgsmål..selvom jeg forlængst har frabedt mig enhver form for samtale med hende. Hun har nemlig ikke, bare een eneste gang, stillet mig et spørgsmål, som hun ikke aldeles omgående, har afbrudt mig i besvarelsen af..og selv besvaret det stillede spørgsmål for mig.

..At stille spørgsmål og selv besvarer dem, er hørt før. Men her, godskrives hendes facit mig. Og det er selvfølgelig, ~~fuldstændigt~~ forrykt ja, direkte forbryderisk. Normalt, beskrives den slags mennesker som bondelømler. Og når alle hendes spørgsmål er skåret over den læst så er hun, i mine øjne, lidt for videnskabelig anlagt. Helt uden faldskærm eller anden form for sikkerhedsanordninger, besvarer hun spørgsmål som end-ikke intelligente mennesker vover at besvarer.

Konen påberåber sig frækt og vedholdende, at jeg frivilligt har givet mit tilsagn om "samarbejde". Det er som-om hun, for enhver pris, ønsker at imødegå dagspressens mange forsideartikler om russiske tvangsindlæggelser på psykiatriske anstalter, som var ~~modest~~ modestof år 72, med et : Sådant noget forbandet svineri sker skam ikke i det frie vesten.!

..Lad det så blive mellem os at jeg betragter et hvert menneske som fjols når det stiller spørgsmål, henvendt til andre, for selv at besvarer dem..og som forfrydere når besvarelsen af de stillede spørgsmål godtages som grundlag for en dødsdom.!

Og trusler skorter det bestemt ikke på på Ny Torv.

- Hvad ville De sige til en omgang tvangsindsprøjtninger hr Larsen.? Og til det spørgsmål svarer jeg belevent at jeg, naturligvis, vil rådfører mig med min advokat om hvilke rettigheder jeg har i forbindelse hermed. Men konen forsætter u-fortrødent..og det kan hun jo også sagtens gøre da der overhovedet ingen rettigheder findes : Hvad ville De sige til at jeg anbragte Dem på et Stats-"hospital" hr Larsen.? Og med dette spørgsmål, og som hun mærkeligt nok ikke selv besvarede, har jeg et solidt tag i ørerne på hende, for jeg svarede at hvis et Stats-"hospital" kan tilvejebringe coaster-søfolkenes frarevede ejendom, så er det da O.K...Men tilføjer at danmark jo ville blive det eneste stort Stats-"hospital" hvis enhver borger, som ønskede forfatningen respekteret, skulle anbringes der..og at coaster-søfolkene iøvrigt kæmpede for frihed for tvang.

..Men en psykolog, og slet-ikke en overpsykolog, lader sig ikke ryste af en smule fakta. Det ville være at forvise sig-selv

Temperaturen mellem hende og mig nærmede sig så småt kogepunktet for brint og det ligger som bekendt, på tohundrede og nogle og halvfjers minus-grader. Gryden snurrede på svagt blus. Hun siger : Jeg skal nok få vænnet Dem af med at gå rundt og true fredsommeligt folk med oversavede haglgeværer ..hvorfra hun så ellers havde de oversavede haglgeværer fra.? Men psykologer og ganske især overpsykologer, kan få sære ideer. Men det kan vi mennesker sgu også få når vi, for alvor, tror vi er guder. Jasåmænd..Og det var pænt af hende at hun ikke udrustede mig med en Boforskanon. Den er tung som bare helvede at slæbe rundt med.

Konen fnyser hver gang jeg kalder hende psykolog. Jeg er læge siger hun. Hun betragter helt åbenlyst psykologer som noget mindreværdigt. Og måske er hun, for en gang skyld, ikke en hel mil ved siden af. Jeg er ikke utilbøjelig til at holde med hende..og lidt af hende..hvilket viser at sælsomme ting kan ske på u-beregnelige tider og steder.

Den gode kone begraver mig i psykologisk test-"litteratur" uden at skænke det en tanke at jeg muligvis er mere bevan-dret i psykologi end hun vover at drømme om existerer. Jeg kan Freud og hans elev Reick og naturligvis Frankl, på fing-erne, bare for at nævne nogle stykker af disse hædersmænd. Og om Freud, faderen til hele dette vanvittige cirkus, er der vel kun at sige at han, bortset fra romeren Ovid, var verdens første pornoskribent..og at hele det øvrige bundt er mere end villige til at rive tøjet og hårene af hinanden, skrup-peltløst og skånselsløst, i uenighed. De ville myrde hinanden hvis de samlet blev indlogeret på et Stats-hospital..helt uden hensyn til om det skulle været lykkedes for nogen som helst at frarøve dem noget som-helst. Blod ville drive fra vægge og lofter mens fader Freud sad og fortalte uartige historier som han oplevede dem i samvær med Viens bourgøjsere.

Men en dag stak konen mig en lille perle ud og som jeg intet forhåndskendskab havde til. Det var et fire-sidigt skema, på størrelse med en selvangivelse til skattevæsenet og med lige så mange spørgsmål til besvarelse.

..Her, havde konen sandeligt sat sig selv ud af spillet. Det var mig personligt, som skulle besvare spørgsmålene. Man kan sige : Et lille host i maskineriet. Jeg lyttede.

Jeg har aldrig talt med konen på Ny Torv..udover at jeg, i ny og næ, har ladet et par tilfældige bemærkninger, med et let giftigt anstrøg falde, alt efter som jeg nu skønnede det passende at bidrage til hendes skribent-virksomhed. Men jeg ved tilfældigvis, at hun går rundt og praler af at have talt med mig. Det er hun nemlig forbandet nødt til at prale af, til trods for at hun har aflagt et helligt løfte på at ville holde kæft og hvad jeg ikke har, og heller aldrig vil drømme om at gøre. Men disse sidste let dunkle strofer, skal jeg senere underbygge..med en lige så speget forklaring.

..Engang sagde jeg til konen at nu kunne hun jo passende gøre sig et par betragtninger over mit psykiske befindende så ville jeg inens benytte tiden til et par detalje-notater. Og det gjorde vi så. Selvfølgelig. Jeg er uhyre nem at blive enig med. ..Og gid fanden havde en manglende trykkefrihed..og min gode opdragelse. Mit resultat blev en lille perle af dybsindighed og som kun en middelmådig psykolog ~~kan~~ kunne have gjort mig efter..Og så har jeg vist hverken sagt for meget eller for lidt.? Men af allerede nævnt årsag bliver jeg nødt til at snyde Dig for denne perle...Og eftersom konens afhandling hjembragte mig seks års sikkerheds-forvarring må hun åbent også have gjort sig umage.! hvad der dog ikke imponerer mig nævneværdigt. Hun havde hverken god opdragelse eller manglende trykkefrihed at skulle skele til.

- Ved den lejlighed fortalte jeg hende, at for mig var hun en gave fra himlen. Det forstod hun ikke. Hun er ingen ånds-fyrste.

Sct. Hans Hospital

Den 2 Marts 1972 modtog jeg omsider, et afslag på min appel=ansøgning til højesteret. Og jeg var FANGE med stort F. Jeg var omsider blevet fordømt til tvangsindsprøjtninger og anden kemisk behandling på Stats-"hospital"...mis-handlin..

- Men jeg var fange. De kemiske psykologer kunne nu, med loven i hænderne, fuldstændigt skalte og valte med mig efter for-godt-befindende..hvad de da også hele tiden havde gjort, eftersom de selv skriver loven.

..og da psykologerne endnu havde et par små-forsinkede kemiske forsøg at skulle have afviklet, blev jeg først den 23 Marts 72, klokken 10,00, afskibet for Sankt Hans Hospital i Roskilde.

En psykiatrisk domfældt får skam ikke lov til at ~~læse~~ læse den "journal" som omhandler ham eller hende. Det er der ingen der får, end-ikke patienter. Og det er helt forrykt at det forholder sig sådan. Selvfølgelig vedkommer en såkaldt jour-nal personen den omhandler. Hven ellers.?

..Men enhver rengøringsdame på Sankt Hans, enhver sygeplejer-elev eller ferieafløser, lige fra gaden, kan frit læse "jour-nalerne"..og gør det da også med stor begejstring. Og det er forståeligt. Det er ganske interessant litteratur.

Kemiske psykologer kalder et kartotekskort for en journal. Og lad mig for engang skyld, føje dem lidt i forbindelse med denne fixe ide. Ellers får de et storartet påskud til at erklærer mig normal..og det vil jeg se på med nogen bekymring. Berettiget bekymring.

Bortset fra det obligatoriske FORFØLGELSES-VANVID kan jeg her,bringe et uddrag af min "journal" ,naturligvis kun i stærkt forkortet form :

Han er noget stille-stående og stemningsflad. Aspontan. ..men er ganske uden psykotiske symptomer. Han er gentagne gange beskrevet med et fremtoningspræg som en udbrændt skizofreni. Han synes noget isoleret og noget ensom og er,i det store og hele,kontaktfattig.

Yeps. Selv-om jeg føler det u-nødvendigt,så lad mig skynde mig med at sige at jeg aldrig har talt med forfatteren til dette eventyr af præcision. Jeg er således ikke i stand til at udtale mig om der her,er tale om digterisk begavelse eller regulær bagvaskelse.?

..Men stemnings-flad,er en storartet ide. Man sprøjter fangen fuld af Trilafonenantat og kalder ham stemningsflad. Selv, er jeg indbilsk nok til at mene at kunne gøre forfatteren kunsten efter,med en tilpas stor kanyle,når bare jeg fik et passende antal "plejere" til at holde ham nede mens jeg gik til sagen med at gøre ham stemningsflad.Vi skulle nok kunne blive rørende enige om at på det punkt er..var.."journalen" et mønster på vederhæftighed. Ellers er der jo anden virksom kemi at ty til. Jeg skulle nok være mand for at fjerne overflødige grin.Det bilder jeg mig ind.

Ordet aspontan synes jeg om,selvom jeg faktisk ikke aner noget om hvad det kan stå for. Men det kan være en tilfældig gangkones måde at gøre sig interessant på. Fremtoningspræg, og udbrændt skizofreni,kan være et bidrag fra en lyrisk anlagt gadefejer eller kloakrensers ordbog.? Det er fastansatte folk med en pension at skele til.

Og nu kunne Du jo være fræk nok til at spørge om hvorfra jeg har dette storartede memorando.? Det har jeg såmænd fra UDSKRIFT af DOMSBOGEN fra Københavns Byret 5 Afd. år 1976.

Da jeg, med en sømmelig politikonvoj, gjorde min entre på Sankt Hans fik jeg selvfølgelig en lukket afdeling at gøre mig mine betragtninger i. En 29-sengs stue med fredssommelige fanger, bortset fra et enkelt gemyt med lystnord-tendenser og som, mærkeligt nok, rettede denne ham iboende svaghed mod sine medfanger. Det fandt afdelingens psykologer var fornuftig snak. Det gav, mente de, afdelingen lidt kolorit. Og eftersom lystmorderen var et stort brød med en ikke ringe slagkraft, var jeg ikke u-tilbøjelig til at give psykologerne ret.

..Men inden jeg nåede at fundere videre over ret, kontra uret, var den moderne kemi over mig med vindstyrke 12..alt hvad Hoffmann og kumpaner i Bazel kunne udpølse af beskidte formler og varianter og afarter. Og eftersom de gode Schwietz'ere, med deres helt enestående folkeafstemnings-system, ikke forlængst har smidt den kemiske industri på porten, måtte jeg drage den slutning at hvert milligram går til export.

En dag, med høj blå himmel, stak psykologerne mig et udmærket Schwitzer export-produkt ud, som fuldstændigt tog snøvsen fra mig, lige så sikkert og målbevidst som det fuldstændigt ville have forskudt placeringen af krydser på gode Helvetia-borgeres stemmesedler, hvis produktet havde været beregnet for hjemmemarkedet.

..Jeg blev dødsyg og gik tilkøjs. Jeg svedte. Sengen sejlede i sved. Jeg har af og til været ude for en våd køje, men jeg var, for første gang i mit liv, ved at drukne.

..Og man rullede mig i kolde våde lagner, skiftede dem ud i tide og u-tide. Mest det sidste for jeg tænkte. I forbandede svinepelse får tidligt nok liv i mig.!

Jeg døde ikke. Det er vidnefast. Men jeg var ved at stille træskoene. Arbejdsløshedens grå spøgelse reddede mig. Og det var faktisk noget værre pjat for arbejdsmarkedet lå ikke så tungt år 1972. Der var masser at rive i overalt inden for industri og byggefagene..og psykologerne kunne jo bare have noteret i mit generalieblad, at fangen døde af snue eller spat i venstre ben. Det kan også være interessante eksperimenter de nødigt så afbrudte.? Alt er muligt på et Stats-"hospital". Mest det u-mulige.

..Det tog nemlig kun psykologerne et par uger at finde ud af at jeg var så tilpas beskidt i sjælen at jeg sagtens,og uden nævneværdig risiko for at tage skade af det,kunne ~~slippes~~ slippes løs blandt normale mennesker.Og jeg blev,uden bevogtning,forvist til Afd.E 4 og fik terrænfrihed,som det hedder i fagsproget. Et par dage efter fik jeg bevilliget to timers udgangstilladelse som jeg kunne bruge efter behag. Jeg kunne nu gå ned til havnen og kikke på mine kære skibe, da blandt andre,min gode gamle bekendt FULTON som på den tid, havde base i havnen. Jeg kunne gå hen hvor jeg ønskede det, for psykologerne havde forsemt at tidsbestemme de to timer. Jeg måtte så overtage dette psykisk belastende job med selv af tidsfæste dem. Menneskers ydeevne er stor når de tager sig alvorligt sammen.

..Nogle måneder senere fik jeg eneværelse,noget,dengang,helt u-sædvanligt og kun forbeholdt Sankt Hans aristokrati.

..Men selvfølgelig var der også slanger i det paradis..ellers kunne biblens forfattere eller fortolkere,godt gå hjem og sove brændert ud. Der findes ting som man ikke må overse. Der var da blandt andre,en nattevagt på Afd. E 8,hvor jeg havde min domicil,

..Sent på aftenen,sneg han sig lydløst som en kat,ind i ~~min~~ mit lejemål i håbet om,på fersk gerning,at kunne pågribe mig i at ryge tobak i sengen. Og det var da,skal vi sige nogenlunde,i orden. Det fik han sin gode løn for. Men når han, med nogle ganske få minutters mellemrum,kom igen og igen på samme lydløse måde og det ikke på nogen måde var for at undgå at forstyrre mig i min søde slummer,for han gik nemlig højt bandende over svigtende held rundt i min væning, så er vi i nærheden af almindelig u-orden.

Denne nattevagts drøm var at få et håndgribeligt påskud til at kunne forvise mig til den lukkede afdeling hvor han selv forlængst, burde have været spærret inde. En pervers sadist. Han havde nemlig ikke nødtigt at pågribe mig på fersk gerning. Han kunne jo bare påstå at jeg havde røget i sengen og hr Larsen var blevet spærret inde bag hegn og gitter for en tid. Skal vi sige en rum tid.

- En sadist kan ikke undgås mellem godt 2000 ansatte. Det siger sig selv. Søfolk søger Havet, landmanden jorden og magtsyge mennesker søger steder hen hvor de, helst u-begrænset kan få deres perversitet tilgodeset. Et Stats-"hospital" er, for sadistens vedkommende, det helt ideelle sted. Men eftersom jeg har en bog på bedding strækkende sig over eet døgn på Stats-"hospital" fordi man nødvendigvis må tage alle døgnets timer tilhøjelp for at få en nattevagt inddraget, vil jeg her nøjes med at anføre at også sadister bidrager med notater til "journalers" tykkelse og litterære værdi.

..Sankt Hans vrimler med psykologer som ikke evner at frasortere en så u-hyrlig misforståelse. Den mand skal naturligvis ikke være "plejer" men fange. Det er ikke enhver beskåret at kunne forvalte en så uhyrlig magtbeføjelse. Der skal format til. "Små" mennesker foragter format. Det er derfor de er små.

- Vold og magt er der nok af i denne verden. MÅSKE. Det er et placerings og fordelings-spørgsmål, u-løseligt fordi enhver kan løse det. Yeps. I virkligheden en rystende sandhed jeg her betror Dig, og som udtalt af en Sankt Hans-fange kan blive ham en særdeles kostbar spøg. Jeg vil gætte på ti år extra.

..Men en dag kommer der en gut med overblik og virkelyst og tæver denne sadist en lille meters-penge ned i den vejbane han har valgt sig at færdes på. Og det vil jeg finde at være i den skønneste orden, forudsat at forbryderen betaler reparation af vejbane. Ellers ikke. Huller i vejbaner bør en velfærdsstat ikke affinde sig med..og hvem forbryderen er, kan der jo altid diskuteres lidt frem og tilbage om. Det er så moderne. Noget skal mennesker jo have at gå og kløjs i. Ellers bliver de kriminelle. De sidste ord er ikke mine.

Der er mange herlige fangevogtere og vogtersker på Sankt Hans, Men det siger sig-selv at der også, hist og her, er et par stykker som har studeret historie, især den historie som Hitler skrev da han, meget behændigt, opfyldte Genevekonventionens artikel der anbefaler at fanger skal have adgang til motion.

Og enhver ved eller bør vide, at hans fanger fik adgang til motion efter den artikel, i et sådant omfang at millioner døde af det hos slaveejerne Krupp og Farben tk.

Jeg vil selvfølgelig ikke påstå at Sankt Hans har noget som helst med denne østrigske fidusmalers bekvemmeligheds-flag at gøre, men blot svagt antyde at der findes vogtere på Sankt Hans som, i kraft af de helt uhyrlige magtbeføjelser de er udrustet med, "lokker" fangerne til at slæbe tunge madspande op til anden og tredje etage og slæbe dem ned igen, dække bord og rigge af igen, lægge rent på sengene o.s.v. og alt sammen under påskud af at fanger kun har godt af lidt motion..og alt sammen arbejde som de selv "plejerne" får deres gode betaling for at udfører. Mennesker kan skam være lærenemme.

Og "selvfølgelig" er der arbejdstvang på Sankt Hans mange værksteder. Jeg sneg mig dog uden om denne tunge pligt ved at lade et par forblommede ord falde om at jeg ikke havde arbejdstilladelse i Riget. Dette udsagn blev selv-sagt modtaget med tilbørlig skepsis. Jeg ku' jo lige så godt erklærer mig-selv sindsyg hvis jeg var dristig nok til at påstå noget andet. Det var, det skal siges, heller ikke pønt af mig at slippe et sådant udsagn løs på det frie arbejdsmarked, men jeg har jo, som bekendt fra 40'erne, et par ærverdige, men altså ikke særligt troværdige Østre Landsretsdommeres brede bryst at kunne græde ud ved. Min "journal" voksede. Her, var tale om litteratur i topklasse.

..Og mærkeligt nok slap jeg godt fra denne fortællelse uden at blive spærret inde på en lukket afdeling.

..Selv, mener jeg at jeg skrev en bid Sankt Hans-historie.? Mig bekendt er ingen, til dato, sluppet godt fra en arbejds-vægning.?

Selvfølgelig er der mange pragtfulde fangevogtere på Sankt Hans, fyre og fyreinder. Masser. Det er jo mennesker. Og jeg ikke alene tror men ved, at de er langt i overtal. Jeg har truffet mennesker blandt personalet som jeg aldrig vil glemme, helt eventyrlig pragtfulde mennesker som man skal støve den ganske klode ~~me~~ rundt for at træffe sidestykker til, og så vil det alligevel kun lykkes ved et helt enormt stort slumpræf. Hvis det ikke og heldigvis, forholdt sig sådan skulle psykologerne jo rekvirere bradvæsenets længste stige for at kunne anbringe en eventuel hjulmagers betragtninger over hr Larsens adfardsmønster øverst i "journalen". Det ville, bortset fra at der skulle donkrafte til, være en nedvurdering af hjulmager-branchen at lægge hans analyser underst.

..Barsk virklighed er, at det vrinler med herlige fangevogtere og vogtersker. Tx Ergoterapeuterne Annelise og Winnie.

..Desværre er ingen af dem længere på Sankt Hans. De har begge trukket sig tilbage til privatlivets fred og Sankt Hans led et smerteligt tab da bosserne for det lille værksted skønnede et tiden var inde til det. Et katastrofalt stort tab. Kun en tomhjernet middelmådighed vil glemme dem. Det var godt humør, intelligens, håndslag og u-egennyttighed, i det helt store format. Og det er en stor ting at have kendt den slags mennesker.

Men det var disse psykiatere og som er psykologer, men som ikke kan fordrage at være det. Det er ikke alene denne frygtelige magt de har tilrevet sig, men for Sankt Hans vedkommende, har videregivet til det halve af Roskildes indbyggere helt uden hensyn til hvilken branche disse gode borgere så ellers jobber i. Man kan sige et bredt anlagt og dygtigt organiseret stikkersystem.

..Jeg er selv-sagt, fuldstændigt indforstået med at de gode psykologer vil himle op og påstå at det er fuldstændigt utroligt hvad en fyr som mig har at diske op med. Og her, er jeg da så omsider, mere end villig til at give dem ret. Det er virkeligt u-troligt at det forholder sig sådan år 1977 e.kr.f.

Der er nok af læger på Sankt Hans..alså latintalende psyko-
loger, især skrivende. Det vrimler med dem. Men en fange eller
såkaldt patient..og vi er alle fanger..kan udmærket opholde
sig på Sankt Hans i 40 år, hvad der vitterligt er rystende
mange der har gjort, uden nogensinde at komme til at tale med
en læge.

Officielt, er der visit hos lægen ca hver 4 uge og hvor psy-
kologen, i psykiateren, fremkommer med det klassiske spørgs-
mål : Hvordan går det hr Larsen. Og hr Larsen, hvis det altså
er hr Larsen som har fået sin sag for.? svarer at han bliver
forbandet syg af de forbandede tvangsindsprøjtninger. Og
hvert ord er sandt..Og så er den audiens slut. Den har taget
ca ti sekunder. Der sidder nemlig helt op til en halv snes
sygeplejersker, plejere, gangdamer, vinduespuddere eller hvem
der nu tilfældigvis kan være rendt sammen for at overvårer
fangens betroelser..bivåne hedder det vist..og gøre deres
notater, drage deres slutninger, gå ud fra, formode, formene,
antage og tro, alt det pjat som på godt dansk kaldes at drage
slutninger af en vis værdi.

..Personlig, traf jeg aldrig en fange som var så sindsyg at
han ønskede at udtale sig på sådanne vilkår. Man skal til en
fjern planet at søge. Meget fjern. Det er u-ladsiggørligt
at komme i forbindelse med en læge på Sankt Hans uden at
det halve af Roskildes ellers så brave indvånere strømmer
til for ikke at gå glib af noget. Det forbavsende er at de
i mere end 100 år er illet til..og hver gang har måtte drage
skuffet bort. Men de vender frygteligt tilbage, igen og igen.
Hvilke optimister.! Eller er der tale om standhaftighed.?

Engang, ~~der~~ var der en kvindelig psykolog som spurgte : Kan
De gå lidt frem og tilbage for mig.? Og nu ligger landet
sådan at jeg holder af at trave, men kan bedst lide selv at
stikke kursen ud og fortrinvis vælger veje og stier uden for
voldsom trangsel, så jeg svarede : Tror De selv på det.?

- Og så kikkede denne tankeløser jo lidt forundret på mig
og sagde : Jeg forstår ikke hvad De mener hr Larsen.

-Nå selvfølgelig gør De ikke det svarede hr Larsen. Og så
var den audiens slut.

- Men det er også at tænke i logiske baner at påskønne GROVE SAGER udfra en viden om hvori disse GROVE SAGER består og så udfra denne viden afveje dommene. Ja, der findes mennesker der forudsætter at en sådan viden er en absolut forudsætning. De kaldes kværuulanter fordi de evig og altid har ret på forbudte steder.

..Det ligger imidlertid fast at det er en meget alvorlig sag hvis en Sankt Hans-fange forsøger at røkke ved en Sankt Hans-psykologs dommer-værdighed. Et sådant forsøg afgøres ikke med en bøde for foragt for retten. No. Sankt Hans-psykologer er følsomme gemytter der ikke nøjes med at sige : Hr Larsen, fra og med nu, og her på stedet, fradømmer jeg Dem 5 øre om dagen i lommepege. Hr Larsen vil slikke sig om munden hvis han slipper godt fra en sådan krænkelse af psykolog-værdigheden med en tillægsstraf på 5 år..Hvis uheldet er ude, får han et par skud ekstraordinær kemi at trækkes med. Men også en spændetrøje er inden for mulighedernes rækkevidde..Og hvis han er helt overdådigt svineheldig, en lukket afdeling at gøre sig sine betragtninger i.

-PRINCIP : Fornærm aldrig psykologer med at sige noget som helst til dem. Herved skader Du dig-selv. Lad det så være lidt trist at tænke på at de bliver virkeligt alvorligt gale i hovederne hvis Du ingenting siger til dem.

..At være Stats-"hospital"s-fange er en balancekunst på kanten af et barberblad..af den slags som kan bruges helt op til 85 gange.

..Og her på stedet, får jeg en ubændig lyst til at overrække konen på Ny Torv en buket blomster : Hun besvarede selv alle stillede spørgsmål og havde, på denne fixe måde, kun sig-selv at takke for eventuelle komplikationer. Det er vist alt det som en tipskupon-udfylder kører en helgardering.?

..Det ligger imidlertid fast at hvis de gode psykologer på Sankt Hans vidste..eller ved..noget som-helst om mig, så må det være noget som de har gættet sig til..eller hørt fra en gangkones ferieafløser.?

..Først i 70'erne var der en frygtelig mangel på arbejdskraft, især i feriecåson'en...ikke for på nogen måde at jeg ønsker at forklegne hverken gangdamer, blikkenslagere eller ferieafløserne til samme, men blot for at gøre opmærksom på at

Og må jeg så bede Dig om at holde på hat og vanter og binde en stump tjæregarn om træskoene for ikke at miste dem.

: En helt vidunderlig pragtfuld sommerdag uden en sky på himlen,~~men~~ spurgte en psykolog,jeg tror saftsuseme han var overpsykolog.? mig om jeg havde formue så jeg selv kunne betale for mit fangenskab.? En lille million kroner pr år, vil jeg gætte på.?

Grinagtigt men sandt. Og dette skøre påhit har velsagtens også været tilfældet da jeg på Frederiksberg Hospitals Afd. D.2 måtte lægge krop til emsige forskeres kemiske og elektroniske eksperimenter.? Man havde vel bare der,i lutter forskerbegejstring,glemt at spørge mig om mit tilhørsforhold til en bankkonto.?

Sct. Hans Amb. Forchhammersvej.

Da jeg omsider blev delvist løsladt,skaffede man mig en domicil på Forchhammersvej,hvor Sankt Hans har et territorie, midt i Frederiksberg kommune,med værelser med fælles-køkkener på de forskellige etager..Alt suber-perfekt i enhver henseende.

- Til lejemålet hørte "naturligvis" også tvangsindsprøjtninger. Man slipper ikke sådan uden videre en forbryder løs i verden. Der,har man nok gående rundt.

Til territoriet hører også en såkaldt terapi,hvortil der dagligt ankommer en masse mennesker som beskæftiges med Ryatæppe-syning og den slags sager,med mødepligt..eller hær, flåde og luftvåben vil blive sat ind imod dem hvis de udebliver.

- Men da jeg ikke har arbejdstilladelse i kongeriget,var Ryatæpper ikke noget problem for mig. Det faktum så man lige i øjnene,om det nu var fordi man fandt det normale u-normalt, eller omvendt.?

Men nogle måneder efter mig blev Harald "løsladt"..og tvangsindlagt til Ryatæppesyning. Og Harald foragter Ryatæpper med hele sin sjæl..Og da han vidste at jeg boede i bygningen visittede han mig i ny og næ,og vi fik en bajer sammen over lidt sejllads på det fjerne østen,som var Haralds speciale. Vi gik i land på Fillipinerne,i Bankok og Hong kong m.m.og tog selvfølgelig også et par små afstikkere ud til de skønne øer i Indonesien og gik i land på sølsomme pladser. Det var Harald som stak kursen ud. Jeg har nemlig aldrig været ude i det fjerne østen. Jeg ved bare lidt om en let giftig nordatlant og den slags. Jeg lyttede. Vi sejlede og det var det vigtigste for os..men aldrig mere end nogle få minutter af gangen. Sorry. Der gik sjældent mere end ti minutter før en særdeles skarptandet..krydsfilet..såkaldt terapeut indfandt sig og bankede på min dør og drev Harald tilbage til folden. Hun medbragte hverken pistol eller pisk, men hun bandede fælt.

Hvordan dog denne strenge dame fandt frem til netop min dør, er lige så gådefuldt som at Harald var..er..underlagt Sankt Hans beføjelser og som er uendelige,ubegrænsede. Bygningen, er nemlig ret så kompliceret med korridorer og masser af døre at banke på og dens indvånere er skikkelig folk,sådan da..så gode som man nu kan forvente det hos arten Homo Sapiens. Men de faste fjed og tunge slåg hun rettede imod netop min dør,viste at en fladtrykt og kontaktfattig starut som mig åbenbart var noget som man ikke kunne være forsigtig nok med.

Hvergang,og altid lige som vi var i færd med at anduve en spændende havn,blev Harald,under de frygteligste trusler om alt andet ~~en~~ en skammelig bortjagning,pisket tilbage til sit arbejde med de forhadte Ryatæpper,mens slemme Søroman-gloser haglede nedover hans tålmodige rygstykker. Og det skar mig i hjertet at vide at mine kære veninder Annelise og Winnie var,eller havde været,kollega'er med et sådant vildtskud på terapeutbranchen. Her,kunne den gamle gartner sandeligt have underbygget sin uddødelighed ved at ankomme med en svær grensaks eller motorsav,og tynde ud. Det ville være at plante solskin med forslag i..for kommende århundreder.

Men nu skal man ikke, u-betinget, tro på alt hvad der siges og skrives om Sankt Hans, med tilliggende... med undtagelse fra, naturligvis, alt det der, sort på hvidt, står indført i fanger-nes generalieblade, for på dette punkt er der, fra allerhøjeste sted, nedlagt forbud imod ikke at tro.

**Men Du kan roligt tro på den vidt berømte vits om en over-psykolog der, i timevis, havde holdt øje med en flok fanger der, efter tur, klavrede tilvejrs i flagstangen og alle-sammen kom ned på jorden igen og sagde : Det er sgu rigtigt nok.!

..Og da overpsykologen spurgte fangerne om hvad det var der var så forbandet rigtigt, fik han selvfølgelig ikke noget svar. Stats-"hospitals"-fanger er klogere end som så.

..Og så måtte den gode overpsykolog jo selv tilvejrs, og hvor han fandt en seddel på toppen af stangen hvorpå der stod : Her, ender flagstangen. ! Og selv han måtte sveddryppende erkende at den var go' nok.

..Desværre meddeler vitsen intet om hvilke sjælelige rystelser denne overgud gennemlevede da han stirrede denne barske virkelighed i øjnene. Og det er så meget mere trist at han kunne have meddelt en måbende verden sin iagttagelse uden risiko for en tillægsstraf på 10 eller 15 år.

Kemiske domme er altid på mindst 5 år..men oftes på 30 eller 40 år..helt bortset fra at de altid er dødsdomme.

..Og de afsones under alt andet end hyggelige forhold, i mod-sætning til vore fængsler.

En kemisk dom er tvangsindsprøjtninger, kemiske eksperimenter, blod sved og tårer..langt, langt værre end en dødsdom, ikke alene fordi dommen er tidsubestemt, men mest fordi den er helt afgørende afhængig af hvor enig fangen kan blive med de mange forskellige fagområder der kan tage stilling til fan-gens åndelige kvaliteter for at kunne begå sig i et miljø, som nu tx en karetmager finder acceptabelt.

Men jeg slap billigt. Hvorfor har jeg faktisk forlængst redegjort for. Jeg var blevet et frygteligt problembarn hvis jeg havde stilet imod et nævningeting..hvilket ikke er det samme som at jeg tvivler på at de kemiske psykologer ikke nok skulle vide at løse den opgave som det er at få et problem=barn. Selvfølgelig havde de klaret det også. Guder ordner alt= Det er derfor de er guder. Men hvis jeg snyder lidt og tager fingrerne til hjælp forekommer facit at blive 3 - I til mig. Jeg har aldrig hørt om et nævningeting der opererede for lukkede døre,men jeg ville jo nok komme til og høre om et.

"Selvfølgelig" finder kemiske eksperimenter sted,helt bortset fra nok så harmfnysende T.V-professorers forsikringer om det modsatte. Der findes jo en hel del mennesker på vore Stats-"hospitaller" udover fangerne og som også med djævlens vold og magt er "patienter" som man bare har frarøvet friheden til at være noget som-helst.

En dag,uden nævneværdige skyer på himlen,ønskede en strøb=som kemi-psykolog at tale med mig..et alvorsord. Og det var en stor ære der skulle overgå mig. Jeg skulle skrive en bid danmarkshistorie. Samtalen skulle foregå i enrum. Noget aldeles enestående. En hædersbevisning. Og jeg tænkte at det sgu nok bare var een af de forbandede rygmargsprøver som kemiske psykologer altid ønsker sig en forsvarlig samling af for at kunne underbygge en lederartikel i et fagblad.

Men den gode mand gik lige til sagen uden svinkeærinder. Han havde bare en smule kemi som han sukkede efter at få afprøvet for bivirkninger. Til hans store og u-visnelige fortjeneste omtalte han dette forhold,så nogen stor og alvorligt arbejdende forsker har han ikke været.

- Og bortset fra at jeg ønskede hans Mus,Rotter og Marsvin tillykke,spidsede jeg øren og frabad mig hans bevågenhed,med den begrundelse at jeg selv ligefremt vadede i bivirkninger. Og hvert eneste lille ord var sandt og oprigtigt ment.
- Det er helt i orden svarede han,uden stor begejstring. Og jeg forstod hans manglende begejstring. Hvor findes den forsker som ikke ønsker at forske lidt i en selvvirkende ransmands psyke.?.Selv jeg ville have fundet ham interessant. Den slags folk hænger sandeligt ikke på træerne,desværre. Det er i hvert fald min erfaring.

Jeg slap med skrækken..lige indtil næste dags morgen hvor der stod et lille glas med fire små lyserøde piller, adresseret til hr Larsen.

..Og jeg fik et allerhelvedes hus for at være dristig nok til at sige NEJ TAK.

- Et NEJ TAK er normalt, på et Stats-"hospital" det samme som en arrestation..så godt som det nu kan lade sig gøre at anholde en anholdt mand. Og hvis det skal gå helt rigtigt til hedder det en lukket Afdeling. Men da forskellen alligevel ikke er til at få øje på, er det jo bare lidt pindehuggeri af en lille rulle brænde. Der mangler hverken remme, håndjern eller spændetrøjer der, vær sikker på det. Men heldet var ude. Efter et par timers svære kampe, ilede en dansker mig til undsætning..en sygeplejerske som jeg kendte.

- Hun afgjøre i en håndevending, alt det som kigsadvokat Olafsson kalder EN TVIST med en lille frisk bemærkning : Det skal Du sgu ikke Larsen. Det er frivilligt.!

Og så slap jeg også fra den krig med æren i behold..og måske livet.? Det sidste kan jeg jo kun gisne om eftersom jeg ikke havde fået en chance til at noterer mig antallet på omkomne Mus, Rotter, Marsvin, hunde og katte. Det eneste der ligger fast i den forbindelse er at omkomne psykologer med stor sikkerhed kan udelukkes fra denne triste statistik.

..Det kan godt være at det lyder lidt fjollet at det forholder sig sådan. Og hertil kan jeg så kun sige at det skam også er lidt fjollet. Læg så dertil at fangen, hvert eneste minut i alle de år er meget alvorlig syg af den kemi han tvangsfodres med. Dødsyg. Selv, havde jeg det i de år som havde man påført mig en meget alvorlig influenza, og den kan såmænd være slem nok at trækkes med for et par døgn eller tre. Men seks år er en forbandet lang tid. Men, og det bør tilgodeses Sankt Hans "Hospital"..man lod ikke fanger være belyst af brændende elektriske pærer døgnet rundt. Man hylde ikke princippet fra celle I55. Det kan jo være et spørgsmål om en irriterende stor lysregning.? Selvfølgelig forekom selvmord, men mest mislykkedes. ~~Man~~, karaktersvage, sjæle har aldrig været en mangelvare

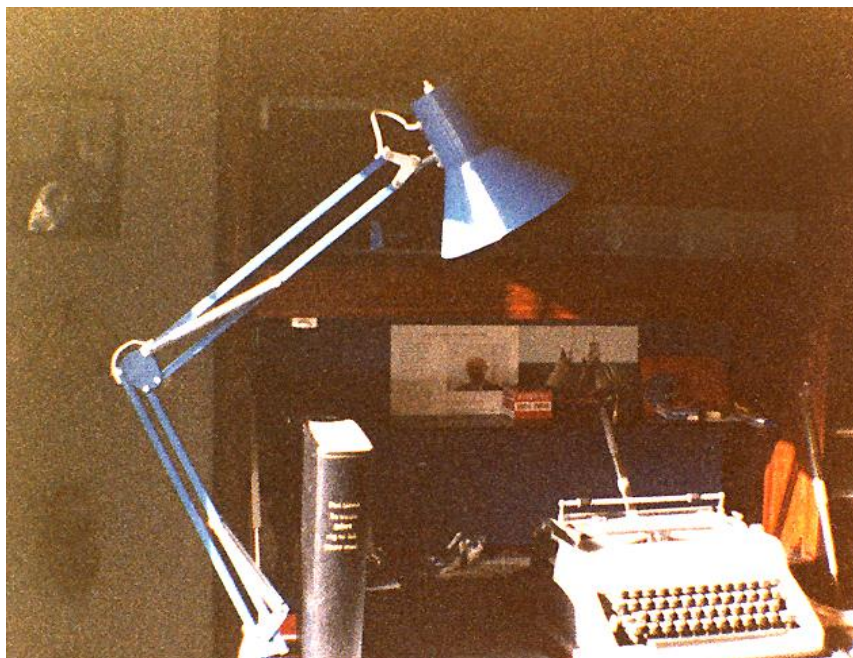
- Sluttelig en lille giftighed og som er så tilpas dobbelttydig at selv jeg holder af den :

..Mennesker der dømmer sig-selv kan ikke,med rimelighed, beklage sig over at de er blevet uretfærdigt dømt..eller bedømt.

..og som bekendt har Sømandenes Forbund,med Preben Møller Hansen i spidsen,forlængst tilvejebragt Lov-og Orden i coaster-flåden.

..Flåden fik et ultimatum fra danmark's håndfaste og frem for alt effektive søfolk og blev organiseret helt uden kamp..og en grim plet på det danske flag var vasket af. Slaveriet var,for danmark's vedkommende,ophævet.

Selv finder jeg at det danske flag er verdens smukkeste når danske søfolk kan vise det pletfrit frem overalt på Havene,uden at andre nationers søfolk har grund til at mene noget andet.

"Noget af mit Værksted" Poul Larsen - 1979

27. juli 1980

Den 65-årige eksmatros Poul Larsen fortæller om sit spændende liv

Sømandssnak

■ »Hvis det passer mig, kan jeg gå ned på Amagerbrogade og skyde en 10-15 mennesker. Domstolene vil bare sige, jeg er skør og sende mig på Sct. Hans, hvor de i forvejen mener jeg hører hjemme«, siger den 67-årige eksmatros Poul Larsen i udsendelsen »En smule søfart — og en hel masse vrøvl« i en samtale med Knud Vilby om hans kamp livet igennem for at få lov til at være sømand. Han fortæller også om sin anbringelse på Sct. Hans, da han forgæves søgte at få fjernet det rømningsstempel som et rederi havde sat i hans søfartsbog, efter Poul Larsens opfattelse på trods af, at han havde sagt op med det lovlige varsel.

Poul Larsen ville ikke drømme

om at skyde folk på Amagerbrogade. Han er et yderst fredeligt menneske, der i dag lever på plejehjemmet »Stenslettegaard« i Nødebo, hvortil han er anvist fra Sct. Hans. På trods af fredsommeligheden har han imidlertid måttet føre to store sager i sit liv. Den ene kort efter krigen, da han havde sejlet på svenske skibe og ville overføres til Danmark, men ikke kunne få dansk fagforeningsmedlemskab, den anden da han kæmpede mod et coasterrederi og endte med at komme på Sct. Hans. Det var i 1966, og hans egen opfattelse er, at samfundet i stedet for at give ham retfærdighed har ofret millioner på at holde ham indesluttet.

P1 kl. 11,05

